

spominjal se je mladih, prošlih dni,
spominjal se dobrot, ki jih delila,
ljubezni vroče, s katero ga ljubila . . .

Nad vas je tiha noč razpela krila . . .
Nad grobi tam trepečejo žalujke,
na križe lije luna blede svit . . .
Osvital svit je lice blede možu,
in lesketala v svitu tam se solza
na licu je pobožnega molilca . . .

In v noči tihi šel je iz vasi . . .
Prišel je tiho — tiho je odšel . . .
Le mati gledala ga iz višin je.
Z zaupanjem v višine gledal sin je . . .

Dolenc.

Zvezdi.

V nebo oči upiram,
kjer zvezde se žare,
po njih, po njih mi čuti
in misli koprne.

Velja li tam človečnost,
velja li tam srce?
se tam li kaj o sreči,
zemljanom tuji, ve?

Iz solzne te doline
se dviga misli vzlet,
svetlobo isker žarkih
popil bi rad pogled.

Ti zvezda migljajoča,
v te vpiram rad oči.
A ti ne glej sem doli,
ne išči tu ljudi.

Iz žarkov srebrobledih
bi čital rad mi duh,
kako tam vesele se
in služijo si kruh.

Na tebi morda cvete
svobode zlati maj,
in morda je vresničen
na tebi bratstva raj.

Ne glej zato predolgo,
ti zvezda, sem v naš kraj!
Lahko bi raj ocvetel,
pobledel tvoj sijaj . . .

E. K.

